

ΕΡΓΑΤΙΚΑ

Να δώσουμε ώθηση στην ενίσχυση του ταξικού κινήματος

1 . Το 33ο Συνέδριο της ΓΣΕΕ απέδειξε για ακόμα μία φορά ότι η εργατική τάξη, τα συμφέροντα και οι ανάγκες της δεν έχουν καμιά σχέση με τον εργοδοτικό - κυβερνητικό συνδικαλισμό και την πλειοψηφία της ΓΣΕΕ.

Κι αυτό για τους εξής (μεταξύ των άλλων) λόγους:

Πρώτο, γιατί μέσα από τις αποφάσεις και την πρακτική της διαπιστώνεται ότι στηρίζει και συμμετέχει στην προσπάθεια διαιώνισης, ενίσχυσης των καπιταλιστικού συστήματος. Της εξουσίας των μονοπωλίων και των εκμεταλλευτικών σχέσεων παραγωγής, των σχέσεων εκμετάλλευσης της εργασίας από το κεφάλαιο.

Δεύτερο, γιατί με μπούσουλα αυτή τη βασική θέση στηρίζει την ανταγωνιστικότητα, την κερδοφορία των επιχειρήσεων, στηρίζει τη στρατηγική του κεφαλαίου, τις αναδιρθρώσεις που προωθούνται με τις ανατροπές κοινωνικο-ασφαλιστικών, εργασιακών δικαιωμάτων, την απελευθέρωση και ιδιωτικοποίηση βασικών τομέων της οικονομίας, κοινωνικών υπηρεσιών, κ.ά.

Τρίτο, γιατί σ’ αυτή την κατεύθυνση, στηρίζει την αντιλαϊκή πολιτική των κυβερνήσεων του δικομματισμού, τη λογική περί «αντοχής της οικονομίας», που χρησιμοποιούν χρόνο η ΝΔ, το ΠΑΣΟΚ, οι επιχειρηματίες. Πάνω σ’ αυτή τη θέση προσαρμόζει την τακτική της, καθορίζοντας αιτήματα που όχι μόνο δεν έχουν σχέση με τις ανάγκες της εργατικής τάξης, αλλά συμβάλλουν (όπως η αύξηση των 77 λεπτών του ευρώ στην Εθνική Γενική Συλλογική Σύμβαση Εργασίας) στην επέκταση της φτώχειας, στη χειρότερηση της κατάστασης των εργατικών οικογενειών.

Τέταρτο, γιατί αρνείται την ταξική πάλη, την πάλη της εργατικής τάξης με τους εκμεταλλευτές της και προσπαθεί να περάσει την υποταγή των εργαζομένων στους στόχους-επιδιώξεις του κεφαλαίου, μέσα από τη λογική της ταξικής συνεργασίας και των κοινωνικών διαλόγων, που πρακτικά οδηγούν στην κατάργηση δικαιωμάτων.

Το γεγονός ότι περισσότεροι εργαζόμενοι αντιλαμβάνονται ή συνειδητοποιούν αυτή την κατάσταση και ένα μέρος τους κινείται κοντά στο ΠΑΜΕ, στο ταξικό κίνημα, είναι στοιχείο θετικό. Όπως θετικό στοιχείο είναι η εξαγωγή του συμπεράσματος ότι η εργατική τάξη δεν μπορεί να ελπίζει και να προσδοκά από την πλειοψηφία της ΓΣΕΕ, τον εργοδοτικό - κυβερνητικό συνδικαλισμό, ότι η πάλη θα γίνει πιο αποτελεσματική όσο αδυνατίζει και χάνει αυτούς δυνάμεις, όσο ενισχύεται πολύπλευρα το ταξικό κίνημα.

2 . Βασική δύναμη του εργοδοτικού - κυβερνητικού συνδικαλισμού, κύριοι φορείς των παραπάνω κατευθύνσεων είναι οι ηγεσίες των παρατάξεων ΠΑΣΚΕ και ΔΑΚΕ, που προσπαθούν, με όλα τα μέσα, να ελέγξουν το συνδικαλιστικό κίνημα για λογαριασμό του ΠΑΣΟΚ και της ΝΔ, παίζοντας συγκεκριμένο ρόλο στη δικομματική εναλλαγή, με ειδικό στόχο τον εγκλωβισμό των εργαζομένων στον ευρωμονόδρομο, στην κυρίαρχη ιδεολογία και πολιτική.

Το «δίδυμο» συμπληρώνεται από το ρόλο της «Αυτόνομης Παρέμβασης», της παράταξης του ΣΥΝ. Ο οποίος συμβιώνει αρμονικά στο προεδρείο και στη διοίκηση της ΓΣΕΕ με τις άλλες δύο παρατάξεις, συμμετέχει σε κοινά ψηφοδέλτια σε αρκετές οργανώσεις (π.χ., στις Ομοσπονδίες Κλωστοϋφαντουργίας - Ιματισμού - Δέρματος, Φαρμάκου, εργαζομένων στις ιδιωτικές κλινικές). Πρωταγωνίαστσε μαζί με την ΠΑΣΚΕ, κάτω από την ομπρέλα του Δασκαλόπουλου, του προέδρου του ΣΕΒ, στην επιχείρηση για την ανατροπή της αγωνιστικής διοίκησης της Ομοσπονδίας Γαλάκτος - Τροφίμων - Ποτών και το κόψιμο του αντιπροσώπου της για το συνέδριο της ΓΣΕΕ, ηγηάινοντας (μαζί) τρεις φορές στα δικαστήρια.

Στον καταμερίσμο του εργοδοτικού - κυβερνητικού συνδικαλισμού, η ηγεσία της «Αυτόνομης Παρέμβασης», του ΣΥΝ, αναλαμβάνει τις «βρώμικες δουλιές» στην αντι-ΠΑΜΕ εκστρατεία, σπέρνοντας ψέματα, επιχειρώντας να συκοφαντήσει τις ταξικές δυνάμεις, όπως έκανε πρόσφατα στο συνέδριο της ΓΣΕΕ, για την αλληλεγγύη στην Κούβα, για τους νόθους αντιπροσώπους, για την είσοδο φοιτητών στο χώρο του συνεδρίου, τις κινητοποιήσεις για την Παιδεία.

Η στάση αυτή είναι φυσιολογική. Είναι όρος ύπαρξης του ΣΥΝ στο συνδικαλιστικό κίνημα, ως ουράς της σοσιαλδημοκρατίας.

Είναι η στάση μιας οιορτουμιστικής δύναμης που εχθρεύεται την ταξική πάλη και τις δυνάμεις που την υπερασπίζονται.

Η στάση αυτή οικοδομείται πάνω στο έδαφος της διαχείρισης του εκμεταλλευτικού συστήματος (που δε γίνεται ανθρώπινο όσο κι αν κόπτεται ο ΣΥΝ), στην αποδοχή των βασικών κατευθύνσεων της Ευρωπαϊκής Ένωσης (Συνθήκη του Μάαστριχτ, στρατηγική της Λισαβόνας), στην αποδοχή της κοινωνικής συναίνεσης που προβάλλει μέσα από το σύνθημα της λεγόμενης κοινωνικής συνοχής.

Χαρακτηριστικό στοιχείο του ΣΥΝ στο συνδικαλιστικό κίνημα είναι και ο «μικρομεγαλισμός», που φτάνει μέχρι τα όρια του παραλογισμού. Κι αυτό για να δημιουργεί ψεύτικες εντυπώσεις και να τονώνει το ηθικό λαϊκών δυνάμεων, που ακόμα τον ανέχονται, αλλά προβληματίζονται με την πολιτική του και την πολύχρονη μιζέρια που προκαλεί.

Ο ΣΥΝ στη ΓΣΕΕ είναι μια δύναμη 6%, που τροφοδοτείται από την ΠΑΣΚΕ, αλλά και από τη ΔΑΚΕ, με σκοπό, όπου μπορούν, να αφαιρούν συντονισμένα αντιπροσώπους και έδρες από το ΠΑΜΕ.

Ενας σχετικά μεγάλος (αναλογικά με το σύνολο) αριθμός αντιπροσώπων του προέρχεται από χώρους στους οποίους παρεμβαίνουν ωμά εφοπλιστές (ναυτιλιακοί) και ιδιοκτήτες σουπερ μάρκετ.

Στη συντηρητική πλειοψηφία των Σωματείων, των Ομοσπονδιών, των Εργατικών Κέντρων δεν έχει καθόλου εργατική βάση και σε συνδυασμό με τις θέσεις του ...δεν μπορεί (για να σχολιάσουμε μία αστεία ατάκα) να παίξει το ρόλο του αντίπαλου δέους απέναντι στη ΝΔ, όπως ισχυρίζεται η ηγεσία του ΣΥΝ, μπερδεύοντας τον ίσκιο του με το μπόι του. Οι κινητοποιήσεις του, κατά κανόνα, είναι μόνο κατ' όνομα κινητοποιήσεις, είναι «φούσκα», χωρίς μαζικότητα, που υπηρετούν επικοινωνιακούς σκοπούς για προβολή στην τηλεόραση.

Αλλά αυτά δεν έχουν σχέση με την ανάπτυξη και την ενίσχυση του εργατικού κινήματος.

Θα έλεγε κανείς, «παρηγοριά στον άρρωστο», που ασκείται στο σπορ της αμετροέπειας. Αλλά δεν είναι έτσι. Γιατί ο οιορτουμισμός, ανεξάρτητα από τις οργανωμένες δυνάμεις, διαδίδει την αστική ιδεολογία μέσα στο εργατικό κίνημα, αμβλύνει συνειδήσεις, σπέρνει συγχύσεις, πρωτοστατεί στον αντικομμουνισμό, πλαγιοκοπώντας εργαζόμενους που δεν μπορούν ακόμα να συνειδητοποιήσουν την αναγκαιότητα της ταξικής σύγκρουσης και αναζητούν (μάταια) κάποια διαχειριστική λύση που θα κάνει «ανθρώπινο» το εκμεταλλευτικό σύστημα.

Ο ρισμένες θέσεις του ΣΥΝ έχουν κάνει μεγάλη ζημιά στο εργατικό κίνημα.

Γιατί την ώρα που το ταξικό κίνημα έθετε το ζήτημα καμία μετοχή στους ιδιώτες και άνοιγε το μέτωπο, π.χ., κατά της απελευθέρωσης της ενέργειας και των τηλεπικοινωνιών, κατά της ιδιωτικοποίησης της ΔΕΗ και του ΟΤΕ, ο ΣΥΝ διευκόλυνε το πέρασμα των αναδιρθρώσεων με τη θέση περί μερικής μετοχοποίησης.

Την ώρα που το ταξικό κίνημα αναπτύσσει δράση για το θέμα της πλήρους - σταθερής εργασίας και κατάργηση των ελαστικών μορφών απασχόλησης, ο ΣΥΝ τάσσεται υπέρ της μερικής απασχόλησης, με ποσοστιαίο περιορισμό, καλλιεργώντας αυταπάτες.

Την ώρα που επεκτείνονται οι επιχειρηματικές δραστηριότητες στην Παιδεία και την Υγεία και το ταξικό κίνημα αναδεικνύει την αναγκαιότητα της πάλης για την κατάργηση της ιδιωτικής επιχειρηματικής δραστηριότητας, ο ΣΥΝ προβάλλει τη θέση περί συνύπαρξης ιδιωτικού - δημόσιου τομέα, γνωρίζοντας ότι αυτό διευκολύνει την κυρίαρχη πολιτική και είναι στοιχείο ενίσχυσης της εμπορευματοποίησης.

Ενώ το ταξικό κίνημα διεκδίκησε και διεκδικεί τη νομιμοποίηση όλων των συμβασιούχων χωρίς όρους και προϋποθέσεις, ο ΣΥΝ υπερασπίστηκε την κοινοτική οδηγία 1999/70, που βασικό θέμα έχει την επέκταση των συμβάσεων ορισμένου χρόνου και της ευέλικτες μορφές απασχόλησης.

Ενώ το ταξικό κίνημα άνοιξε το δρόμο της προσαρμογής των αιτημάτων με κριτήριο τις ανάγκες των εργαζομένων, ο ΣΥΝ συνέβαλε στην καθήλωση της απαιτητικότητας, μιλώντας για «μαζεμαλισμό» και παραβίαση της λογικής του «εφικτού», διευκολύνοντας την επιβολή της λιτότητας και της περικοπής των κοινωνικών παροχών.

Ενώ το ταξικό κίνημα άνοιξε μέτωπο κατά της «ακαδημίας εργασίας» της ΓΣΕΕ, που συνδέθηκε με τα λεγόμενα μη κερδοσκοπικά (ιδιωτικά) πανεπιστήμια, ο εκπρόσωπος του ΣΥΝ κατέλαβε τη θέση του αντιπροέδρου της ακαδημίας.

3 . Το θέμα των **συσχετισμών στη ΓΣΕΕ είναι πληγή αδιάτρευτη. Γιατί ο εργοδοτικός - κυβερνητικός συνδικαλισμός, προκειμένου να είναι συνεπής στην αποστολή του, γίνεται αδιάταχτος στο κυνήγι των εδρών και του ελέγχου συνδικαλιστικών οργανώσεων, από κοινού με την εργοδοσία και τους μηχανισμούς του κράτους. Γι' αυτό οι συσχετισμοί στη ΓΣΕΕ δεν αντιστοιχούν στην πραγματικότητα. Είναι πλαστοί, προϊόν εκτεταμένης νόθευσης της θέλησης των εργαζομένων. Αυτό δεν αφορά μόνο στο χώρο των σκευούριτι, αλλά σειρά οργανώσεων, που ζουν και συντηρούνται για να παράγουν αντιπροσώπους, διαμορφώνοντας ένα δίκτυ διαφθοράς που συνεχώς θα γίνεται και πιο επικίνδυνη.**

Η κατάσταση αυτή προσθέτει νέα καθήκοντα στους κομμουνιστές και στο ταξικό κίνημα για να αντιμετωπιστούν αδυναμίες στη λειτουργία και τη δράση των σωματείων, για να ενισχυθεί η ιδεολογικο-πολιτική προσπάθεια στους χώρους δουλειάς. Οχι για να βγει μία έδρα παραπάνω στη ΓΣΕΕ, γιατί αυτό δεν επηρεάζει και δεν καθορίζει τη δράση του ταξικού κινήματος.

Αλλά για να γίνει πιο δυνατή η οργάνωση και να ενισχυθεί η αποτελεσματικότητα του αγώνα των εργαζομένων, να αυξηθούν τα εργαλεία που παλεύουν ενάντια στο κεφάλαιο και την αντιλαϊκή πολιτική, για τα ταξικά συμφέροντα της εργατικής τάξης, την ιστορική της αποστολή.

Οι αντίπαλοι του ΚΚΕ και του ταξικού κινήματος προσπαθούν να διαστρεβλώσουν και να παρουσιάσουν την πραγματικότητα σύμφωνα με τους στόχους και τις επιδιώξεις τους, να καλλιεργήσουν συγχύσεις και να ψαρέψουν σε θολά νερά. Γι' αυτό χρειάζεται αποφασιστική υπεράσπιση της αλήθειας.

Η πραγματικότητα είναι ότι το ΠΑΜΕ ενισχύει τις δυνάμεις του παλεύοντας μέσα σε μεγάλες δυσκολίες, έχοντας απέναντί του τους βιομηχάνους, τους εφοπλιστές, την εργοδοτική τρομοκρατία, που εκδηλώνεται με απειλές, ακόμα και απολύσεις εργαζομένων που συμμετέχουν στα αγωνιστικά ψηφοδέλτια. Εχοντας απέναντί του μονομπλόκ τις δυνάμεις του εργοδοτικού - κυβερνητικού συνδικαλισμού και τον κρατικό μηχανισμό (μαζί με τα δικαστήρια).

Και μέσα σ' αυτές τις συνθήκες είναι πρώτη δύναμη στον ιδιωτικό τομέα.

Εχει ποσοστό πάνω από το 20% στη ΓΣΕΕ.

Παλεύουν μέσα από τις γραμμές του 9 Ομοσπονδίες, 13 Εργατικά Κέντρα, εκατοντάδες Συνδικάτα, μεταξύ των οποίων και νέα σωματεία που ιδρύθηκαν ή κατακτήθηκαν το τελευταίο διάστημα.

Είναι πρώτη δύναμη στο Εργατικό Κέντρο Πειραιά. Είναι δεύτερη δύναμη στα ΕΚ Αθήνας, Ελευσίνας, Θεσσαλονίκης, Πατρών, Εύβοιας, Χανίων, κ.α.

Είναι δεύτερη δύναμη σε μεγάλες Ομοσπονδίες, π.χ., Μετάλλου, Τουρισμού - Επισιτισμού.

Γ ι' αυτό, αυτοί που **προβοκατόρικα μιλούν για αδυνάτισμα του ΠΑΜΕ κάνουν την επιθυμία τους πραγματικότητα.**

Για το ταξικό κίνημα ο συσχετισμός δύναμης δεν καταγράφεται και δεν περιορίζεται στις έδρες στη ΓΣΕΕ. Είναι μία σύνθετη υπόθεση με μεγάλες απαιτήσεις και εδώ γίνονται ελπιδοφόρα βήματα και διαμορφώνονται προϋποθέσεις για να ενισχυθούν το επόμενο διάστημα.

Ο συσχετισμός δύναμης αφορά στην οργάνωση της εργατικής τάξης στα συνδικάτα και τους τόπους δουλειάς, τη συγκρότηση επιτροπών αγώνα, απεργιακών επιτροπών. Έχει σχέση με την υιοθέτηση της γραμμής και του πλαισίου πάλης του ΠΑΜΕ από χιλιάδες εργαζόμενους, δίνοντας δύναμη στη δράση τους και στην ταξική ενότητα, ανεβάζοντας την απαιτητικότητα, αμφισβητώντας την ουσία της αντιλαϊκής πολιτικής και της στρατηγικής του κεφαλαίου.

Συνδέεται με την ικανότητα του ΠΑΜΕ, των ταξικών συνδικάτων να αναπτύσσουν καθημερινά πολύμορφες δραστηριότητες, να οργανώνουν μαζικά συλλαλητήρια και απεργιακούς αγώνες, στηριζόμενοι σε εργάτες και εργάτριες που αναμετριοούνται με μεγάλες δυσκολίες, σε αντίθεση με τη ΓΣΕΕ και την υπονομευτική προσπάθεια των ηγεσιών των παρατάξεων ΠΑΣΚΕ, ΔΑΚΕ, «Αυτόνομης Παρέμβασης».

Γι' αυτό έχει μεγάλη σημασία η απεργία στις 29 του Μάρτη που οργανώνεται από ταξικές Ομοσπονδίες, Εργατικά Κέντρα και Συνδικάτα, με αιχμή τις Συλλογικές Συμβάσεις, με αιτήματα την αύξηση των μισθών και των συντάξεων, τη μόρφωση των παιδιών των λαϊκών οικογενειών, την Κοινωνική Ασφάλιση, τα δημοκρατικά δικαιώματα. Μέσα σ' αυτούς τους αγώνες, με μεγαλύτερη προσφορά μπορούμε να δώσουμε ώθηση στην υπόθεση της ενίσχυσης του εργατικού κινήματος και τη διεύρυνση των δυνάμεων που παλεύουν στις γραμμές του.

Του Γιώργου ΜΑΡΙΝΟΥ
Μέλους του ΠΓ της ΚΕ του ΚΚΕ